

[Handelsministeren.]

løbig Opgørelse gardere sig imod, at der kan være Fejlregninger, men man har ikke ment at kunne komme det nærmere end at sige, at man forventer, at der er 1,2 Mill. Kr. i Behold. Skulde det nu vise sig, at der ikke var saa meget, saa er det i Lovens § 5 bestemt, at man igen kan tage det resterende Beløb af næste Aar. Derfor er det, at Lovforslaget indeholder den Bestemmelse, at Ordningen skal gælde for to Aar i Stedet for for eet Aar. Man kunde jo ikke godt henvise til et Udbytte for et Aar, for hvilket der ikke var givet nogen Lovbestemmelse. Men, som sagt, det kan ogsaa tænkes, at der bliver et større Beløb end de 1,2 Mill. Kr. til Raadighed, og saa maa Restbeløbet fordeles efter Regler, saaledes at man, saa vidt det overhovedet er gørligt, kommer til en retfærdig Fordeling.

Jeg henviser i øvrigt til Bemærkningerne, der ledsager Lovforslaget.

Jeg kan kun beklage, at Aaret 1934 gav et saa ringe Udbytte for Roedyrkerne. Nogen Trøst ligger der jo i den Omstændighed, at 1933 var et exceptionelt godt Aar, det bedste Aar, Roedyrkerne nogen Sinde har haft her i Landet. Man fik da paa de allerfleste Gaarde og Steder et Udbytte pr. Areal som ingen Sinde tidligere, og der var et saa stort Indhold af Sukker i Roerne; at Tantiemen kunde komme op paa de 30 Øre, som var fastsat som Maksimum, altsaa til 210 Øre pr. Dobbeltcentner, og saaledes at der, efter at Fabrikkerne havde faaet, hvad de skulde have, alligevel var over 4 Mill. Kr. i Behold. Disse godt og vel 4 Mill. Kr., foruden hvad Roedyrkerne i Forvejen har faaet, bliver nu efter Lovforslaget fordelt til dem efter de Regler, der indeholdes i Lovforslaget, og som man i øvrigt maatte blive enig med Roedyrernes Organisationer om.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje og haaber, at det maa finde en gunstig Modtagelse og maa blive behandlet i saa god Tid, at Sukkerroedyrkingen kan iværksættes paa normal Maade nu til Foraaret.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg skal tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til Lov Nr. 106 af 31. Marts 1933 om Laan og Tilskud til Grundforbedring*. Forslaget gaar ud paa en Tilføjelse til og Udvidelse af den gældende Lovgivning paa dette Omraade. Sidste Gang vi behandlede dette Spørgsmaal her i Rigsdagen, var i December 1934, da Rigsdagen vedtog flere Ændringer til

de gældende Love, hvoraf den vigtigste Ændring var den, at man ydede et Ekstra-beløb paa 10 Mill. Kr., dels som Laan og dels som Tilskud til de paagældende Landmænd til Fortsættelse af dette Arbejde, saaledes at Loven indeholdt et Beløb paa i alt 25 Mill. Kr.

Der er nu indkommet saa mange Begæringer om Laan og Tilskud, at det Beløb, vi er kommet op paa, er lige ved at være opbrugt allerede paa det nuværende Tidspunkt, og da der stadig indkommer nye Begæringer, Anmodninger og Henvendelser baade fra Landmænd og Arbejdere, som interesserer sig for Spørgsmaalet om Fortsættelse af den Lovgivning, har jeg naturligvis maattet overveje, om man kunde gaa til yderligere Udvidelser, eller om man maatte standse dette Arbejde. Resultatet af mine Overvejelser er blevet, at jeg har ment, man burde gennemføre to Ændringer, som begge gaar ud paa at aabne flere Muligheder for en Fortsættelse af de nødvendige Grundforbedringsarbejder. Disse to Ændringer indeholdes i det Lovforslag, jeg her skal anbefale.

Den Ændring, der foreslaas i § 1, gaar ud paa, at de Landmænd, som selv skaffer sig Laan hos Banker og Sparekasser, kan opnaa samme Begunstigelse med Hensyn til Fortrinsstilling, som indeholdes i den gældende Lovgivning for Statslaan, naar de samtidig med Optagelsen af disse Privatlaan ogsaa faar Statstilskud til Fremme af Arbejdet. Disse Laan vil da faa samme Fortrinsstilling som de Statslaan, der hidtil er givet. Dette vil betyde, at man paa den Maade kan faa meget mere Arbejde sat i Gang end hidtil for de samme Millioner, der er stillet til Raadighed fra Statens Side, og da der over for mig fra sagkyndig Side, navnlig fra de Folk, som arbejder i Grundforbedringsudvalgene rundt om i Landet, er fremsat Udtalelser om, at man meget vel kan optage saadanne Laan i Banker og Sparekasser, som har erklæret sig rede hertil, naar de blot kan faa samme Fortrinsstilling som Statslaan, har jeg ment det rigtigt, at man burde fremme Arbejdet ogsaa ad denne Vej.

Den Ændring af Loven, der foreslaas i § 2, gaar ud paa, at man forhøjer det Beløb, der hidtil er stillet til Raadighed, 25 Mill. Kr., med 10 Mill. Kr., saaledes at man kommer op paa 35 Mill. Kr. i alt. Men medens man tidligere har foreslaaet, at Beløbet skulde anvendes baade til Laan og Tilskud uden bestemt Fordeling til de to Formaal, har jeg denne Gang foreslaaet, at kun de 4 Mill. Kr. kan benyttes til Ud-